

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 3. 7. 2025 odvolání obžalovaných **nstržm. D.J.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, a **nstržm. P.K.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 2. 4. 2025, č.j. 91 T 156/2024 – 378,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaných **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli obžalovaní nstržm. D.J. a nstržm. P.K. uznáni vinnými přechinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustili tím, že..

jako příslušníci Policie ČR v souvislosti s plněním služebních povinností podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, jako mobilní dvoučlenná hlídka při výkonu služby užívající služební motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky XXXXX, s volacím znakem XXXXX, dne **17. 5. 2023** celkem dvakrát zasahovali v čase 01:25 hod. a 05:30 hod. na základě oznámení osob K.P., nar. XXXXX, a B.V., nar. XXXXX, o narušování občanského soužití osobou P.D., nar. XXXXX, na ulici XXXXX, kam byli vysláni operátorem Integrovaného operačního střediska Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje k odstranění protiprávního stavu, přičemž v čase 01:40 hod. jednání P.D. spočívající v narušování občanského soužití – rušení nočního klidu, výkřiky na ulici, házení kamenů do oken, vyřešili domluvou, a následně v čase 05:37 hod. přijeli na ulici XXXXX k opětovnému zákroku proti P.D., který v narušování občanského soužití pokračoval;

přičemž P.D. již z ulice XXXXX odešel a policejní hlídka složená z obžalovaných J. a K. objevila P.D. v prostorách čerpací stanice MOL, Česká republika, na ulici Olomoucká 1164/85 v Brně, kdy P.D. se v této době na uvedeném místě nedopouštěl žádného protiprávního jednání ve vztahu k osobám, majetku a veřejnému pořádku, po dobu kontaktu s příslušníky Policie ČR dával zřetelně najevo, mimo jiné zvednutím obou rukou v loktech (obecně známé gesto vzdávám se), že nemá v úmyslu klást policii jakýkoliv odpor,

nstržm. D.J. a nstržm. P.K. v rozporu se základní povinností příslušníka bezpečnostního sboru zakotvené v § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, spočívající v dodržování služební kázně, v rozporu se základními povinnostmi příslušníka Policie ČR uvedenými v § 9 zákona o Policii České republiky, č. 273/2008 Sb., spočívající v dodržování pravidel zdvořilosti, v rozporu s § 11 písm. a) zákona o Policii České republiky, spočívající v dodržování zásady přiměřenosti a zdrženlivosti, a následně v naprostém rozporu s podmínkami pro použití donucovacích prostředků stanovených v § 53 odst. 1 zákona o Policii České republiky, a bez zákonného důvodu k zajištění osoby P.D. ve smyslu § 26 odst. 1 zákona o Policii České republiky, v rozporu s obecnými podmínkami omezení osobní svobody uvedenými v § 24 odst. 1 zákona o Policii České republiky, spočívajícími v zákazu osobu omezenou na osobní svobodě podrobit ponižujícímu zacházení a jednání nerespektujícímu lidskou důstojnost, společným jednáním po předchozí domluvě poškozeného P.D. za použití fyzického násilí donutili k nástupu do služebního vozidla tak, že obžalovaný J. za použití hmatů, chmatů a nejméně čtyř úderů natlačil P.D. na pravé zadní sedadlo vozidla za aktivní součinnosti obžalovaného K. spočívající v taktickém zajišťování bezpečnosti obžalovaného J., ve střezení poškozeného, v otevření dveří služebního vozidla, jakož i v uvolnění prostoru zadních sedadel, na které byl posléze P.D. natlačen obžalovaným J., obžalovaný K. se posadil na zadní sedadlo do vozidla vedle P.D. a obžalovaný J. na místo řidiče a vezli P.D. služebním vozidlem za užití modrých výstražných světel po dobu 8 minut a 53 sekund do 11,9 km vzdáleného katastrálního území obce Rebešovice, okres Brno-venkov, během jízdy z čerpací stanice MOL do katastrálního území Rebešovice, poté, co poškozený P.D. verbálně vyjadřoval nesouhlas s postupem příslušníků Policie České republiky, mu obžalovaný J. opakovaně vyhrožoval usmrcením slovy: „drž hubu, já tě klidně zabiju, mně je to jedno“; následně v místě křížení polních cest u posedu (zeměpisná šířka: 49.104433, zeměpisná délka: 16.648785) P.D. vysadili a odjeli pryč, přičemž o tomto zákroku neseptali žádný služební záznam o použití donucovacích prostředků, o eskortě nebo zajištění osoby, o použití donucovacích prostředků nevyrozuměli svého nadřízeného, a naopak uvedli na přímý telefonický dotaz operátora IS PČR nepravdivé údaje, že poškozený se na místě, na které byli vysláni, nenacházel a že ho neobjevili ani po kontrole okolí,

tímto bezdůvodným protiprávním jednáním poškozenému P.D. způsobili újmu spočívající v potlačení základních práv a svobod ve smyslu čl. 7, čl. 8 odst. 1, odst. 2, čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 3, čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy nerespektovali právo na soukromí, bezpečnost, svobodu osoby a volný pohyb, na ochraně lidské důstojnosti a zamezení ponižujícímu zacházení.

Obžalovanému D.J. byl podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, výkon tohoto trestu byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Obžalovanému P.K. byl podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců, výkon tohoto trestu byl podmíněn odložen podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku na zkušební dobu v trvání 3 let.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba obžalovaní. Odvolání zaměřili do všech výroků napadeného rozsudku. Obžalovaní jsou přesvědčeni o své nevině, jelikož se nedopustili jednání, které je jim kladeno za vinu. Při použití donucovacích prostředků a při zajištění poškozeného jednali v souladu se zákonem a pokud pochybili v odvozu poškozeného za Brno, bylo to na žádost poškozeného. Namítají, že řízení, které předcházelo, trpí podstatnými vadami. V řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci a právo obhajoby, což mohlo mít vliv na správnost a zákonnost rozsudku. Dále obžalovaní poukázali na samotné vady rozsudku, kdy mají pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, které soud umocnil odmítnutím důkazních návrhů obžalovaných nutných pro spolehlivé objasnění věci. Soud pochybil při svém postupu, kdy se v průběhu celého řízení zcela nedůvodně a nekriticky přikláněl pouze k verzi poškozeného a obhajobu obžalovaných zcela bagatelizoval, přestože se jednalo o tzv. situaci tvrzení proti tvrzení, Shodu s prvopisem potvrzuje: Radka Podruhová

a přestože z dokazování vyplynuly zásadní pochybnosti o věrohodnosti poškozeného. Obžalovaní mají za to, že skutkový stav nebyl správně zjištěn, neboť vyplývá z podstatné části nepravdivých tvrzení poškozeného. K tvrzení poškozeného se soud zcela nekriticky přiklonil, přestože se jedná o osobu pochybnou, s bohatou trestní minulostí užívající tvrdé drogy a léčenou s psychózou, kdy vzhledem ke všem těmto skutečnostem panují důvodné pochybnosti o věrohodnosti poškozeného a jeho schopnosti správně vnímat realitu a zapamatovat si prožitý děj. V řízení přitom bylo prokázáno, že v době údajného spáchání přečinu měl poškozený trpět neléčenou paranoidní psychózou toxické etiologie. Obžalovaní považují za nesprávné právní hodnocení části skutku, která se odehrála u čerpací stanice MOL, kdy mají za to, že v souladu se zákonem realizovali svoji pravomoc při využití institutu zajištění a užití donucovacích prostředků. Nesouhlasí se závěrem soudu, že obžalovaní jednali v rozporu se zákonem. Dále obžalovaní v podaném odvolání rekapituluje závěry soudu, k těmto se vyjadřují, respektive tyto rozporují a vyjadřují svoje výhrady. Dále soudu I. stupně vytýkají, že nevyhověl důkazním návrhům na doplnění dokazování stran psychické kondice a věrohodnosti poškozeného, a to přesto, že o věrohodnosti poškozeného panují důvodné pochybnosti. Soud zamítl návrh obžalovaných výsledkem psychiatra MUDr. R.M. a důkaz znaleckým posudkem, který by objasnil, zda nemoc, kterou poškozený trpěl, mohla ovlivnit jeho schopnost správně vnímat a zapamatovat si prožitý děj. Upuštění od těchto důkazů obžalovaní považují za závažnou vadu řízení. S ohledem na rozvedené skutečnosti v podaném odvolání obžalovaní navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

3. Krajský soud v Brně jako soud odvolací z podnětu podaných odvolání přezkoumal v souladu s ust. § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. V této trestní věci odvolací soud přezkoumal všechny výroky napadeného rozsudku, neboť obžalovaní podali odvolání do výroku o trestu. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.
4. Řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku netrpí žádnými závažnými procesními vadami, tedy takovými, které by odůvodňovaly postup ve smyslu ust. § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. K námitce obžalovaných stran nedostatečného rozsahu provedeného dokazování, respektive neprovedení jimi navrhovaných důkazů, je třeba nejdříve obecně poukázat na ustálenou judikaturu (příkaz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 3. 2025, sp. zn. 4 Tdo 146/2025), kdy zákon nestanoví žádná pravidla jak pro míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti, tak stanovující relativní váhu určitých důkazů či typů důkazů. Soud v každé fázi řízení zvažuje, které důkazy je třeba provést, případně zda a nakolik se jeví nezbytné dosavadní stav dokazování doplnit. Dokazování není bezbřehé a jeho rozsah není určován přáním a požadavky obviněného v tom smyslu, že by snad byl soud povinen provést každý důkaz, který některá ze stran trestního řízení navrhla. Závisí pouze na úvaze soudu, který z vyhledaných, předložených nebo navržených důkazů provede. Rozhodně není povinnost obecného soudu akceptovat jakýkoliv důkazní návrh. Je povinností je výlučně objasnit skutkový stav v míře nezbytné pro řádné, odůvodněné a spravedlivé rozhodnutí. Odmítne-li nicméně provést důkaz navržený některou ze stran trestního řízení, musí toto své rozhodnutí přesvědčivě odůvodnit. Soudu I. stupně nelze vytknout, že by některý stěžejní důkaz neprovedl, nebo že by hodnocení důkazů provedl v rozporu se zákonem či v rozporu formální logiky. Obžalovaní navrhli doplnit dokazování výsledkem psychiatra poškozeného R.M. a důkaz znaleckým posudkem, který by objasnil, zda nemoc, kterou poškozený trpěl, mohla ovlivnit jeho schopnost správně vnímat realitu a zapamatovat si prožitý děj. Pokud se týká návrhu na výslech svědka R.M., soud I. stupně přílehavě poukazuje na zprávu na č.l. 236 spisu, ze které se podává, že svědek zná poškozeného až od 12/2023 a nemůže se tedy vyjadřovat k jeho psychickému stavu k datu 17. 5. 2023. Pokud se týká dalšího návrhu obhajoby na doplnění dokazování zpracováním znaleckého posudku na osobu poškozeného, pak ani tento návrh na doplnění dokazování soud I. stupně nepominul. Konstatuje, že svědek vypovídal souvisle, logicky,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Radka Podruhová

jeho výpověď je od počátku konzistentní a koresponduje jak s provedenými listinnými důkazy, tak i dalšími svědeckými výpověďmi a opatřenými obrazovými záznamy. Za této situace soud I. stupně nepochybil, jestliže dospěl k závěru, že uvedené návrhy na doplnění dokazování jsou nadbytečné, a to s ohledem na rozsáhlé dokazování, kterým byl zjištěn stav věci, proti nimž nemá soud důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro meritorní rozhodnutí. V podrobnostech lze odkázat na argumenty rozvedené zejména v odst. 22, 23 odůvodnění rozsudku Městského soudu v Brně. Je možno uzavřít, že se nejedná o případ tzv. opomenutých důkazů, neboť soud I. stupně podrobně rozvedl proč neakceptoval návrh obviněných na doplnění dokazování.

5. Pokud se týká výhrad obžalovaných proti způsobu hodnocení důkazů soudem I. stupně, respektive proti závěrům, k nimž na podkladě takového z pohledu obžalovaných vadného hodnocení důkazů dospěl, je nutno uvést, že nalézací soud se dostatečně vypořádal s obsahem jednotlivých důkazů podrobně, a především přesvědčivě vyložil úvahy, jimiž se řídil při hodnocení důkazů a rozporu mezi nimi a při posuzování obhajoby obžalovaných. Pokud obžalovaní namítají, že se jedná o tzv. situaci tvrzení proti tvrzení, tak této námitce odvolací soud nepřisvědčil. Obhajoba obžalovaných nebyla vyvrácena, pouze výpovědi poškozeného D., jehož výpověď, i když se jedná o osobu s bohatou trestnou minulostí a v minulosti užívající návykové látky, osoby, která má psychické obtíže a v minulosti se léčila na psychiatrii, tak výpověď tohoto svědka – poškozeného hodnotí odvolací soud jako pravdivou, věrohodnou a logickou, a to s ohledem na další ve věci provedené důkazy. Z výpovědi poškozeného a provedených kamerových záznamů bylo prokázáno a je nepochybné, že poškozený před policisty na čerpací stanici na ulici Olomoucké neutíkal, přestože poškozený nekladl žádný aktivní odpor ho obžalovaní za užití fyzického násilí nutili k nástupu do služebního vozidla, přičemž obžalovaný J. za užití hmatu, chvatu a nejméně čtyř úderů poškozeného natlačil na zadní sedadlo vozidla. Soud I. stupně konstatuje, že se jednalo o údery pěstí. Tato skutečnost vyplývá zejména z výpovědi poškozeného, která je v tomto směru podporována i kamerovým záznamem, ze kterého je zřejmé, že údery jsou vedeny po přímce. Sama skutečnost jestli údery byly vedeny dlanovou částí, případně klouby ruky není rozhodná. Pokud je ze strany obhajoby namítána nevěrohodnost výpovědi svědka poškozeného i ze skutečnosti, že poškozený nepravdivě uvedl, že mu měly být při popsání jednání způsobeny drobné oděrky v oblasti obličeje, je poukazováno na výpověď svědka prap. K.K., které mu poškozený nepřipadal zraněný, pak je možno poukázat na podané vysvětlení svědka G.G. a svědkyně I.S., kteří tvořili hlídku cizinecké policie, která stavěla poškozeného během jeho cesty pěšky po dálničním tělese D2 ve směru na Brno, kterým poškozený jednak sděloval, že ho někde v lese vyložili policisté a chce se dostat do Brna a oba tito svědci uvedli, že poškozený měl na obličeje nějaký škrábanec, oděrku. Pokud se týká následného odvozu poškozeného do téměř 12 km vzdáleného k. ú. obce Rebešovice, na místo specifikované ve výroku napadeného rozsudku, tedy na polní cestu u posedu, kam obžalovaní dle své obhajoby odvezli poškozeného na jeho žádost, tak ani této obhajobě odvolací soud neuvěřil. Vlastní trasa, po které byl poškozený převážen, a to od prostoru čerpací stanice z ulice Olomoucká až do katastru Rebešovice je velmi podrobně popsána v odůvodnění napadeného rozsudku, a to nejen co do trasy, ale rychlostí jízdy služebního vozidla. I z rozboru této jízdy se podává, že obžalovaný J. jako řidič vozidla jel mimořádně nebezpečně a bezohledně s poškozeným, riskoval vznik nehody, a to zcela bezdůvodně. Z komunikace mezi velitelem hlídky – obžalovaným K. a operačním střediskem Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje zcela jednoznačně vyplynulo, že obžalovaný K. operačnímu zcela zatajil, že poškozený byl nalezen na ulici Olomoucká, že tohoto za užití fyzického násilí donutili k nastoupení do služebního vozidla a také že tohoto převezli do téměř 12 km vzdáleného místa blízko obce Rebešovice, kde tohoto vysadili. Věrohodnost poškozeného je naproti tomu podporována jeho snaze oznámit protiprávní jednání obžalovaných dne 17. 5. 2023. Obhajoba obžalovaných, že poškozený žádal, aby ho zavezli někam za Brno k jeho známému, je vyvrácena nejen jednoznačnou výpovědí poškozeného, ale je především zcela nevěrohodná už s ohledem na samotné místo, kde byl poškozený z vozidla vysazen. Pokud obžalovaní tvrdili, že měli podezření, že poškozený je pod vlivem drog, soudu není

zřejmé, jak mohli vyhovět žádosti poškozeného o odvoz, místo toho, aby zavezli poškozeného na lékařské vyšetření.

6. Lze shrnout, že v souladu s požadavky § 125 odst. 1 trestního řádu nalézací soud v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporovaly (hodnocení svědecké výpovědi poškozeného, shora zmiňovaná účelová tvrzení obžalovaných vedená jejich snahou o znevěrohodnění svědecké výpovědi poškozeného). Nelze proto činit závěr, že soud I. stupně nesplnil své povinnosti zákonem mu uložené. V této souvislosti nelze přehlédnout, že obžalovaní v rámci podaného odvolání toliko vyjadřují svůj nesouhlas se skutkovými závěry soudu I. stupně, když jejich námitky mají účelový charakter polemiky, kterou sledují své vyvinění. Takový postup je sice možný, nicméně se nemůže setkat s úspěchem za situace, kdy soud I. stupně svá skutková zjištění podrobně objasnil a s jeho závěry vyjadřuje souhlas i odvolací, neboť učiněná skutková zjištění soudu I. stupně zcela korespondují s výsledky provedeného dokazování.
7. K oprávnění soudu I. stupně hodnotit důkazy je nutno v obecnosti uvést, že ust. § 2 odst. 6 trestního řádu vyjadřuje jednu ze základních zásad trestního řízení, a to zásady orgány činné v trestním řízení hodnotí provedené důkazy výhradně dle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a vycházející z dokonalé znalosti projednávaného případu a veškeré důkazní matérie. Pokud soud I. stupně postupoval přihlédl při hodnocení důkazů důsledně dle ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení a pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V dané věci se však odvolací soud zcela ztotožnil se skutkovými závěry soudu I. stupně.
8. Z důvodů shora rozebraných byl proto zcela přiléhavý závěr soudu I. stupně, že obžalovaní jednáním popsaným ve výrokové části napadeného rozsudku naplnili z hlediska subjektivní a objektivní stránky skutkovou podstatu přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když obžalovaní jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému jinou závažnou újmu, vykonávali svoji pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. V daném případě s povinností zakotvenou v § 45 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, dále v rozporu s povinností příslušníka Policie ČR uvedeným v § 9 zák. o Policii ČR č. 273/2008 Sb. a dále v rozporu s ust. § 11 písm. a), § 53 odst. 1, § 26 odst. 1 a § 24 odst. 1 zák. o policii. Obžalovaní tímto protiprávním jednáním způsobili poškozenému újmu spočívající v potlačení základních práv a svobod ve smyslu čl. 7, čl. 8 odst. 1, 2, čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 a čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud I. stupně věnoval náležitou pozornost míře podílu každého z obžalovaných na spáchané trestné činnosti a dospěl ke správnému závěru, že uvedené trestné činnosti se obžalovaní dopustili jako spolupachatelé ve smyslu § 23 trestního zákoníku. S ohledem na způsob provedení činu je zcela zřejmé, že obžalovaní jednali v úmyslu přímém ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
9. Při rozhodování o druhu trestu a jeho výši soud I. stupně nepochybil, jestliže obžalovaným uložil výše uvedené tresty, neboť tyto co do druhu a výměry odpovídají hlediskům v § 38, § 39 trestního zákoníku, jakož i k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. K osobě obžalovaného J. bylo zjištěno, že tento nebyl postižen pro přestupky, nebyl soudně trestán, polehčuje mu tedy dosavadní vedení řádného života. Na druhou stranu obžalovanému přitěžuje, že ke spáchání trestného činu zneužil svého zaměstnání a postavení a čin spáchal s další osobou. K osobě obžalovaného K. bylo zjištěno, že tomuto polehčuje dosavadní bezúhonnost, neboť nebyl postižen pro přestupky a nebyl soudně trestán, přitěžuje mu, že ke spáchání trestného činu zneužil svého zaměstnání a postavení a spáchal trestný čin s další osobou. Soud I. stupně věnoval také náležitou pozornost otázce, do jaké míry

Shodu s prvopisem potvrzuje: Radka Podruhová

jednání každého ze spolupachatelů přispělo ke spáchání trestného činu, kdy uzavřel, že rozhodující úlohu vyvíjel především obžalovaný J.. Není však možné zlehčovat ani jednání spoluobžalovaného K., který byl velitelem hlídky. Po celou dobu byl přítomen, chování spoluobžalovaného J. a neučinil žádné opatření, aby zabránil nezákonnému postupu spoluobžalovaného. Na tomto jednání se aktivně podílel, jak podrobně rozvádí soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 32). Obžalovaným byl ukládán trest podle ust. § 329 odst. 1 trestního zákoníku, byli tedy ohroženi trestem odnětí svobody v rámci trestní sazby 1 rok až 5 let. Jestliže byl obžalovanému Jelínkovi uložen trest odnětí svobody ve výměře 26 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 3 roků a obžalovanému K. trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 3 roků, pak takto uložené tresty v třetině zákonné trestní sazby podmíněně odložené není možné považovat za tresty nepřiměřeně přísné. Při ukládání trestu obžalovaným bylo přihlédnuto jak ke stupni škodlivosti spáchané trestné činnosti, možnostem nápravy obžalovaných, k jejich osobním poměrům, když bylo jako k zásadní polehčující okolnosti soudem I. stupně přihlédnuto k jejich dosavadní trestní občanské bezúhonnosti. Lze tedy uzavřít, že tresty, které byly obžalovaným uloženy napadeným rozsudkem nelze označit za nepřiměřené, když pouze nepřiměřenost trestu může být důvodem zrušení napadeného rozsudku ve výroku o trestu z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu.

10. Ze shora uvedených skutečností je zřejmé, že námitky v odvolání obžalovanými uplatněné nemohly obstát, z těchto důvodů odvolací soud podle § 256 trestního řádu odvolání obžalovaného D.J. a P.K. zamítnul, protože výroku o vině i trestu odpovídaly zjištěnému skutkovému ději.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu),
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Radka Podruhová

- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí 10.000 Kč (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 3. 7. 2025

JUDr. Vlastimír Čech v. r.
předseda senátu

Vypracoval:
Mgr. Dan Krátký v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Radka Podruhová